

ФОЛКЛОР ОТ AL-ANDALUS

АКО ЗНАЕШЕ, ХРАБРИ ВОЙНИКО
АНТОНИО ВАРГАС ЕРЕДИА
ТРЕВОГИТЕ НА ЛЮБОВТА
ПЕЙ, КИТАРО
ТАНИ
ПЕПА БАНДЕРАС
ТАТУИРОВКА
ОЧИ ЗЕЛЕНИ

АКО ЗНАЕШЕ, ХРАБРИ ВОЙНИКО

Когато откъсвах таз роза
да бе ми спряла кръвта по ръцете
че колко се лесно погубва
на един християнин сърцето.

Не го покосиха с куршуми,
О, Господи на небесата –
с едничка въздишка плених го,
а песента ми отне му душата.

Носех твоето име на чело,
без да знаеш ти, храбри войниче –
повтарях го нощем и денем
и толкова аз те обичах.

Проклетата да бъде войната,
прекършила млади цветята –
славата на моя живот
намери покой под земята.

Неприятелю мой ненагледен,
кръстът ти е вече готов –
в гроба да прати и теб
при моята андалуска любов.

АНТОНИО ВАРГАС ЕРЕДИА

С карамфил ален - устни кървящи -
край лъкатушеща пътьом река,
вървеше Антонио Варгас Ередиа,
с ракитово клонче в ръка.

Портокали, луна и звезди –
светлината му пътя зареше
с маслинено-зелени отблясъци,
от зората по-ярка тя беше.

Антонио Варгас Ередиа,
на циганска раса звезда -
ракитово клонче, къде си,
карамфиле, къде си сега?

От моста Хенил до Лусена,
от Лоха до Бенамехи,
девойките от Сиера Морена
за теб леят скръбни сълзи.

Бе Антонио Варгас Ередиа
строен, горд и от всички най-личен
Не, не помнят в Сиера Морена
друг младеж тъй красив и обичан.

Ала зарад циганка клета,
срещна ножът гърдите на мъж...
о, ярост сляпа, ти ревност проклета,
навек очите му скри отведнъж.

ТРЕВОГИТЕ НА ЛЮБОВТА

Родителите ти не ме понасят,
убедена съм, и моите не те щат.
Безумие, ти си истинско безумие,
а скоро и аз съвсем ще откача.

Знам добре, че ти си без пари,
също нямам аз пукнат реал –
как, кажи, любими, да постъпим,
с толкова огромен капитал?

Създадени един за друг, нали
и никой нас не ще ни раздели.

Това са житейските невзгоди,
тревогите са туй на любовта.
Идат сякаш неканени гости,
не подминават никой на света.

Мургава съм аз, а и ниска,
ръст на тебе Бог ти е дал;
ти си от равна Севия,
аз пък – от Пуерта Реал..

Уви, любовта не ни пита
дали сме си лика-прилика.

Сънуваш ме ти всяка нощ,
копнея за теб всеки ден,
жадувам аз твоите устни
както ти се опиваш от мен.

Щом въздухът, който ти дишаш,
е този, който дишам и аз,
нима има всъщност значение
кой месец е, кой ден и час?

И защо между нашите сърца
искат да издигнат стена?

ПЕЙ, КИТАРО

Примамлив сребърен отлив
под сомбреро, нахлупено ниско –
две устни все ме подмамват,
две устни любовта ми я искат.

Една мавританска китара
нота след нота реди –
виж, две очи те омайват
и грабват те с погледа си.

Пей, пей, китаро – не млъквай, китаро моя.
Пей, сладна китаро, изливай песен в безброя.
Пей, пей, китаро – не млъквай, китаро моя -
нека навеки не смлъква песента ти, китаро, твоя.

Ухае севилската нощ,
бавно луната преваля –
на теб песента си дарява
една мавританска китара.

Изплита със своите трели
една легенда за любовта;
ту смее се, ту сякаш ридае,
от цялото си сърце и душа.

Пей, пей, китаро – не млъквай, китаро моя.
Пей, сладна китаро, изливай песен в безброя.
Пей, пей, китаро – не млъквай, китаро моя -
нека навеки не смлъква песента ти, китаро, твоя.

ТАНИ

Там, край пещерите на Гранада
пристигна от далечна страна
досуц кралица във златна карета
циганска принцеса една.

Тани бе нейното име,
от слънце по-красива бе тя
и ето, че залюби в Испания
циганска сродна душа.

Роза закичи в забрадката бяла,
че сърцето си вече му беше отдала.

Ах Тани, Тани, моя Тани, ах Тани, Тани, моя Тани,
Ах, мургава, мургава Тани, загърбила кралската кръв –
ах, каква си, каква, моя Тани, ах, каква си, каква, моя Тани,
ах, мургава, мургава Тани, пристана на красавеца пръв!

Едно и едно – две, две и едно – три –
нещо сметката ми не излиза май, уви.

Младоженците днес се венчаят
там, където е моят престол.
С пиршество деня ще отпразнуват
на Аламбра в най-красивия двор.

Прииждат от целия свят
керваните цигански днес,
да залоят с песни и танци
островите Триана и Херес.

А и сигурно и мен очаква ме дар –
корона със перли, корона на цар.

Ах Тани, Тани, моя Тани, ах Тани, Тани, моя Тани,
Ах, мургава, мургава Тани, загърбила кралската кръв –
ах, каква си, каква, моя Тани, ах, каква си, каква, моя Тани,
ах, мургава, мургава Тани, пристана на красавеца пръв!

Едно и едно – две, две и едно – три –
нещо сметката ми не излиза май, уви.

ПЕПА БАНДЕРАС

Тя бе по хубост равна на цвете,
Пепа Бандерас от Пуерто Реал.
Песни толкова нежни и танци игриви
другаде нийде не си ти видял.

Андалусия на крака се изправи,
камбаната скъса се да звъни –
чак във Триана и чак във Севия
чудо толкова не знаят преди.

Пепа, недей ме измъчва, Пепа, недей ме мъчи –
от твоето дихание живея, о, Пепа, моя бъди!

Обичаш ли ме, Пепа, можеш да имаш
гривни и пръстени от сребро и корал;
и без да ме молиш, щях да издигна
престол на земята, достоен за крал.

Пепа, недей ме измъчва, не мога повече, знай –
по тебе тревогите, Пепа, на живота ми турят ще край!

ТАТУИРОВКА

Една вечер си тръгна в неизвестна посока
със същия кораб, с който дойде.
Върху моите устни остана оброкът –
страстна целувка на страстно сърце.

Из всички пристани разпитвам за него,
и всички моряци поклащат глава.
Жив или мъртъв е, все питам небето,
и все не спирам да търся пак любовта.

Тъй клета се скитам по села и пътеки,
и в чаша люта ракия аз мъката давя.
Чуй, моряче – зовът ми за теб е навеки,
любов русокоса, какво без тебе да правя?

Нося твоето име впито в моята плът
и вярвам, все ще те срещна из дългия път.

ОЧИ ЗЕЛЕНИ

Загърната във топла майска нощ,
от прозореца на публичния дом
ти се усмихваше... минаваха мъжете,
и мигар можех да не спра аз своя кон?

Планинска роза, дай ми светлина,
аз своя карамфил ще ти оставя -
той в устните ми алено пламти,
че мигар мога аз да те забравя?

И ето, че слязох от коня,
и ето, че дадох им пламък
на очите майско-зелени,
искрящи като драгоценен камък.

Очи зелени като зелен босилек,
зелени като неразцъфнал лимон -
ярки като блясък на ножове
миг преди предсмъртния стон.

Няма вече за мене слънца,
виждам само твоите очи,
озарили мигом моя живот
с лимонено-зелени лъчи.

Пристъпи в стаята плахо денят,
и зората поглед бе свела -
блян мой, оставил на устните
вкус на мента и дъх на канела.